

နီကီရဲ

လွယ်အိတ်ထဲ
ကအလွဲများ

ကျွန်ုပ်နှင့် ပုတ်သင်ညို

"ကဲ...အားလုံး လွယ်အိတ်တွေ ခုံပေါ်တင်လိုက်ကြစမ်း"

ဆရာမအသံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီ တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတယ်။ အတန်းထဲမှာ လည်း တိတ်နေရာကနေ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားတာပဲ။ ကျွန်တော် အသာလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ မတ်တတ်ရပ် လက်ပိုက်ထားတဲ့ ပျားတုပ်မျက်နှာ စပ်ဖြူနေတာနဲ့ ကျွန်တော် သိတယ်။ ဒီကောင်ညစ်ပြီဆိုတာကို၊ ဒါပေမယ့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူးလေ။ လွယ်အိတ်တင်သံတွေ တဘုတ်ဘုတ်ထဲမှာ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီရဲ့ လွယ်အိတ်ကိုလည်း တင်လိုက်ရတယ်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ကြောက်စိတ်က လွယ်အိတ်ထဲမှာ မရှိပါဘူး။ လှလှစိုးနဲ့ ဖြူဖြူသန်းရဲ့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲ ရှိတာပါ။

"သန်းဇော်ရဲ့ ပိုက်ဆံငါးဆယ် ပျောက်တယ်လို့ လာတိုင်ထားတယ်... အဲဒါ လွယ်အိတ်တွေအားလုံးစစ်မယ်... ကိုယ့်လွယ်အိတ်ရှေ့မှာ ပဲ ကိုယ်နေရမယ်... ဘယ်မှ မထရဘူး... ဒါမျိုး ငါမကြိုက်ဘူးဆိုတာ မင်းတို့ မသိဘူးလား... မိလို့ ကတော့ သေပြီသာ အောက်မေ့တော့"

ဆရာမ ဒေါသကြောင့် တစ်တန်းလုံး ပိုငြိမ်သွားတယ်။ ကိုယ်မယူကြပေမယ့် ကျောင်းသားတိုင်းရဲ့ မျက်နှာမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှုတွေ ရှိနေတာပဲ။ ဆရာမ စိတ်တိုနေပြီ။ ဒေါသထွက်နေပြီကိုး။ လုံးဝ မျက်နှာမပျက်တာကတော့ ဟိုကောင် ပျားတုပ်ပဲ။ ကျွန်တော်သိတယ်၊ ဒီကောင် ပို

က်ဆံငါးဆယ်ပျောက်တာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ကို တမင်ညစ်တာ။

ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်အကြောင်း ပြောရဦးမယ်။

ဒီကောင့်နာမည်အရင်းက ကျော်မြင့်တဲ့ ၊ မုန့်စားကျောင်းဆင်းလို့ ဆော့ကြရင်း ဒီကောင့်ကို ဝါးရုံပင်က ပျားဆယ်ကောင်လောက် ဝိုင်းတုပ်လို့ ဒီကောင့်နာမည် ပျားတုပ်ဖြစ်သွားတာ။ ဒီကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က မတည့်ဘူး။ ဘယ်နေရာက စ၊မတည့်သလဲဆိုတာတော့ မမှတ်မိတော့ဘူး။ လက်သီးထိုးတမ်း ကစားတုန်းကပဲလား၊ ပြေးပုန်းကစားရင်းနဲ့ ပဲလား။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပါပဲ။

ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်နဲ့ တင် မကပါဘူး။ သူနဲ့ မတည့်တဲ့ သူက အတန်းထဲမှာ တော်တော်များ တယ်။ ဒီကောင့်ပုံစံက ဗလကောင်းကောင်း ၊ အသားညိုညို၊ မျက်ပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းနဲ့ ။ သူ့မျက်နှာက ဘယ်တော့မှ ပြုံးတတ်တဲ့ မျက်နှာမျိုး မဟုတ်ဘူး ။ ဒီကောင်က ကျွန်တော့်ထက် ဗလကောင်းတော့ ကျွန်တော့်ကို ရင့်ချင်ပေမယ့် ပေါက်စီရှိတော့ ကျွန်တော့်ကို သိပ်မကြောရဲဘူး။ ဒီတော့ ပျားတုပ်က ကျွန်တော်တို့ ကို ချောင်းနေတာ ကြာပြီ။

ပေါက်စီရဲ့ နာမည်အရင်းက ဝင်းဦးပါ။ သူတို့ အဖေက ပေါက်စီရောင်းလို့ သူ့ကို ပေါက်စီလို့ ခေါ်တာ။ တကယ် ဆိုရင်တော့ ပေါက်စီလို့ မခေါ်ဘဲ ဒီကောင့်ကို ပုတ်သင်ညိုလို့ ခေါ်ရမှာ ။ ဒီကောင်က ပုတ်သင်ညိုဖမ်း သိပ်လျင်တာ။ ကျွန်တော်တို့လို အုန်းလက်ထိပ်မှာ ကျော့ကွင်းကလေး လုပ်စရာမလိုဘူး။ ပုတ်သင်ညိုတွေ့တာနဲ့ အပင်နားကပ်ပြီး ခပ်တည်တည်နဲ့ ဖမ်းလိုက်တာပဲ။ ဒီကောင့်လက်က မြွေပွေးလို မြန်တာ။

ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း ပေါက်စီက လှလှစိုးကို ကြိုက်နေတာ။ သူ ကြိုက်ပုံက တစ်မျိုးခင်ဗျ။ လှလှစိုးကို တွေ့တာနဲ့ စတာပဲ။ လှလှစိုးက ပြန်ရန်တွေ့ရင် ပေါက်စီက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီးပြီးလို့ ။ 'လှလှစိုးက ဒီ အတိုင်း နေရင် မလှဘူးကွ...ရန်ထောင်မှ လှတာ'တဲ့ ။ လှလှစိုးကလည်း ရန်သာထောင်တာပါ။ ပေါက်စီ အေးအေးဆေးဆေးနေတဲ့ ရက်တွေဆို သူပါလာတဲ့ မြေပဲယိုတို့ ဘာတို့ ကျွေးတတ်ပါတယ်။ ဒီတော့ ပေါက်စီနဲ့ ကျွန်တော်က,စ၊ လှလှစိုးနဲ့ သူသူငယ်ချင်း ဖြူဖြူသန်းက ရန်ပြန်ထောင်၊ အဲဒီလို ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ပျော်ရွှင်မှုကို ပျားတုပ်က ကြည့်မရဘူး၊ မနာ လိုဘူးပေါ့ဗျာ။

ပြီးခဲ့တဲ့ လေးရက်လောက်က ပျားတုပ်က ကျွန်တော့်နောက်ကျောမှာ 'အရူးပါ ခင်ဗျာ' ဆိုတဲ့ စာတန်းရေးပြီး လာ ကပ်တယ်။ လှလှစိုးတို့ က ပြောလို့ ကျွန်တော် ချက်ချင်း သိသွားတယ်။ ညနေကျောင်းဆင်းလို့ ကျွန်တော်က ပြန်ကပ်တော့၊ ပျားတုပ်နောက် ကျောမှာ စာတန်းကြီးက အိမ်အထိ ပါသွားရော။ ဒီကတည်းက ဒီကော င်အမုန်းက ကျွန်တော်တို့ အပေါ်မှာ ပိုကြီးသွားတာ။

ဒီနေ့မနက်မှာ ပေါက်စီက ကျွန်တော့်ကို တိုင်ပင်တယ်။

"စာကလေး... ငါ လှလှစိုးကို စ,ရတာ အားမရဘူးကွာ"

"ဘာ အားမရတာလဲ"

ကျွန်တော်ပြန်မေးတော့ ပေါက်စီ ငြိမ်သွားတယ်။ ဒီကောင်က ဒီလိုပဲ ။ တစ်ခုခုလုပ်ရင် သိပ်စဉ်းစားတဲ့ ကောင်။

"ငါ စရင် သူက သိပ်စိတ်မဆိုးတော့ဘူးကွ... ငါက စရင် ငါ့ကို စိတ် အရမ်းဆိုးပြီး ဒေါသတွေဘာတွေ ထွက်မှ ကျေနပ်တာ"

"ဒါဆို မင်းက ဘယ်လို စချင်လို့ လဲ"

ဒီကောင် ပြန်ငြိမ်သွားပြန်ရော။ ပြီးတော့မှ စဉ်းစားမိသလိုလုပ်ပြီး ပြောတယ်။ အမှန်တော့ ဒီကောင် စဉ်းစားပြီးသားပါ။ သူ့အကျင့်အတိုင်း စကားကို ခဏ နားပြီးမှ ပြောတာ။

"မုန့်စားဆင်းရင် ပုတ်သင်ညှို့ဖမ်းပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်မယ်ကွာ"

"ဟာ...ဆရာမ သိသွားရင် ဆော်မှာ နော်... တခြားဟာ စဉ်းစားကွာ"

"မသိပါဘူးကွာ.. အိမ်ကျမှ သိအောင် လွယ်အိတ်ထဲကို သေသေချာချာ ထည့်မှာ ပေါ့"

ပြဿနာက အဲဒီကစတာပါ။

မုန့်စားဆင်းတော့ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီအကြော် တစ်ခုစီပဲ စားပြီး ကျောင်းနောက်က သစ်ပင်တွေကြားထဲမှာ ပုတ်သင်ညှို့ လိုက်ဖမ်းကြတယ်။ မိတာမှ လေးကောင် တောင်။ ဒါတောင် တော်ပြီ ပြောလို့ ။ မိတဲ့ ပုတ်သင်ညှို့တွေကို ပေါက်စီက ကိုင်ပေါက်တာပဲ။ ကိုင်အပေါက်ခံရတဲ့ ပုတ်သင်ညှို့ခမျာ ခြေကလေး၊ လက်ကလေးတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီး ငြိမ်သွားတော့မှ ပေါက်စီက ခါးပိုက်ထဲ ထည့်တာ...။

"အရှင်ဆိုရင် ထွက်ပြေးသွားလိမ့်မယ်ကွ"

ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းမထိုးခင် အတန်းထဲ အမီ လာပြီး လှလှစိုးနဲ့ ဖြူဖြူသန်းလွယ်အိတ်ထဲ ပုတ်သင်ညှို့နှစ်ကောင်စီထည့်တာကို ပျားတုပ်က မြင်သွားတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လည်း သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်လို့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ကြဘူးပေါ့။ အခုမှ သူကထပြီး ပြဿနာရှာတာ။ သူ့လုပ်ပေါက်က ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီ ပြေးလို့ မလွတ်နိုင်တဲ့ နည်းပဲ။

ပိုက်ဆံ တကယ်မပျောက်ဘဲ ပိုက်ဆံပျောက်တယ်ဆိုပြီး ဆရာမကို သွားတိုင်တယ်။ လွယ်အိတ်တွေ ထုတ်စစ်လို့ ဟိုကောင်မလေးတွေ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပုတ်သင်ညှို့တွေ့ရင် ကျွန်တော်တို့ ပျာပြီပေါ့။ သွားပြီး။

ဆရာမက လွယ်အိတ်တစ်အိတ်စီကို သေသေချာချာ စစ်ပါတယ်။ စာအုပ်တွေ အကုန်ထုတ်၊ စာရွက်တွေလှန်ပြ၊ အားလုံးလုပ်ကြရတယ်။ တော်သေးတာက မိန်းကလေးတွေ တန်းကိုတော့ ဆရာမက အရင်မစစ်တာဘဲ။ လေးတန်းလောက် စစ်အပြီး ငါးတန်းမြောက်ကို ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ဘယာကြော်က မတ်တတ်ထရပ်တယ်။

"ဆရာမ... ကျွန်တော့်မှာ အိမ်က ပေးလိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံငါးဆယ် ရှိပါတယ်"

"ဘာကွ... မင်းအိမ်က ပေးလိုက်တာဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ် ဆရာမ"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"ငါးဆယ်ပါ"

ဆရာမ တော်တော်တည်သွားတယ်။ ဘယာကြော်ကိုလည်း တင်းတင်းမာမာ ခက်ခက်ထန်ထန်ကိုကြည့်တယ်။

"ကျော်မြင့် ပျောက်တာလည်း ငါးဆယ်... မင်းအိမ်က ပေးလိုက်တာလည်း ငါးဆယ်... ပိုက်ဆံ ကျပျောက်တယ်လို့ ပြောကတည်းက မထဘဲ အခု စစ်ခါ နီးကျတော့မှ ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ... လွယ်အိတ်ယူပြီး ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့စမ်း"

တစ်တန်းလုံး ပိုပြီး ငြိမ်သွားတယ်။ ဘယာကြော် ကို ပိုင်းကြည့်နေကြတဲ့ မျက်လုံးတွေက မယုံသင်္ကာစရာ

လူတစ်ယောက်ပေါ့လေ။ ဘယာကြော်ကို ယုံတာဆိုလို့ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဒါ တိုက်ဆိုင်မှုသက်သက်။ ဟိုကောင် ပျားတုပ် လုံးဝ ပိုက်ဆံ မပျောက်ဘူး။

"ကဲ...မင်းအိမ်က ဘယ်လောက်ချမ်းသာလို့ မင်းကို ပိုက်ဆံ ငါးဆယ် ပေးရတာလဲ"

ဆရာမပြောတာ သဘာဝကျပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ ရှစ်တန်းကျောင်းသားဆိုတာ မုန့်ဖိုးငါးမူးလောက်ပဲ ရတတ်တာ။ ချမ်းသာလွန်းမှ နှစ်ကျပ်ပေါ့။

"ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ မဟုတ်ပါဘူး ဆရာမ... ကျောင်းက ပြန်ရင် ဆီရယ်၊ ပဲရယ် ဝယ်ဖို့ အမေကပေးလိုက်တာပါ"

ဒါ အမှန်ဆုံးစကားပဲ။ ဘယာကြော်တို့ အမေက အကြော်ရောင်းတာကိုး။ ကျောင်းကပြန်ရန် ပွင့်ကောင်းကုန်စုံဆိုင်မှာ ဒီကောင် အမြဲဆီနဲ့ ဝယ်ပြီးပြန်တာ ကျွန်တော်တို့ တွေ့ဖူးတာပဲ။ ဘယာကြော်တို့ အိမ်က အကြော်ရောင်းတယ်ဆိုတာကို ဆရာမလည်း သိတော့ စဉ်းစားရကျပ်နေတယ်။

"မင်းကျောင်းကိုရောက်တော့ အဲဒီပိုက်ဆံကို ဘယ်သူ့ကို ထုတ်ပြသေးလဲ"

"မပြမိဘူး ဆရာမ"

ဆရာမ ဘာပြောရမှန်း မသိတော့။

ဘယာကြော်လွယ်အိတ်ကိုရှာတယ်။ အရှေ့ဆုံး စတိတ်ခုံပေါ်က ဆရာထိုင်တဲ့ ခုံမှာ ကြိမ်ခြင်းနဲ့ ကွယ်ပြီးရှာတာပါ။ တစ်ခန်းလုံးငြိမ်ပြီး ဆ

ရာမကိုပဲ ကြည့်နေကြတယ်။

"အင်း... ပိုက်ဆံတွေပြီ ငါးဆယ်ပဲ"

ဆရာမ စကားဆုံးတော့ တီးတိုးသံတွေနဲ့ အခန်းဟာ ဆူညံသွားတယ်။ ဆရာမက တိတ်စမ်းလို့ မပြောပါဘူး။ သူ့ကိုယ်တိုင် ဘေးမှာ လူရှိရင်လည်း ဒီလိုပဲ ပြောမှာ မဟုတ်လား။ ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီလည်း ကြောင်သွားတယ်။ လွယ်အိတ်ထဲက ပုတ်သင်ညှို့တွေ ဘာတွေမေ့ပြီး ပျားတုပ် တကယ်ပိုက်ဆံ ပျောက်တာလား၊ ဘယာကြော်က ခိုးတာလားတွေ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တယ်။ ပျောက်တာကလည်း ငါးဆယ်၊ ဘယာကြော်အိတ်ထဲက တွေ့တာကလည်း ငါးဆယ်ပဲ မဟုတ်လား။ အဲဒီ တိုက်ဆိုင်မှုက နည်းတာမှတ်လို့ ။ ပျားတုပ် ပိုက်ဆံ မပျောက်ဘဲ ရမ်းပြောတာဆို ဒီလောက် လာမတူနိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယာကြော်ဆိုတာကလည်း ဒါမျိုးမရှိတဲ့ ရိုးရိုးသားသားကျောင်းသား။ ဆင်းရဲတာမှန်ပေမယ့် ဒါမျိုးတော့လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး ။

"ကဲ ကျော်မြင့်... မင်း ရှေ့ကို ထွက်ခဲ့စမ်း"

ကျွန်တော့်နံဘေးနားကနေထွက်ပြီး ဆရာမဆီကို သွားတဲ့ ပျားတုပ်မျက်နှာကို ဝိုင်းကြည့်တော့ ခပ်တည်တည်ပဲ။

"ကျော်မြင့်... မင်းမှာ ပိုက်ဆံပါလာတာ ဘယ်သူ့ကို ပြသေးလဲ"

"ဘယ်သူမှ မပြဘူး ဆရာမ"

"ဘယ်အချိန်က ပျောက်တာ သိတာလဲ"

"မုန့်စားကျောင်းတက်တော့မှ သိတာပါ"

"မင်းပိုက်ဆံကို ဘယ်မှာ ထားတာလဲ"

"လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပါ"

"ဒါဆို မင်းလွယ်အိတ် သွားယူခဲ့စမ်း"

ပျားတုပ် လွယ်အိတ်ကိုယူပြီး ဆရာမက သေသေချာချာ ရှာပါတယ်။ ဘာမှ မတွေ့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လည်း ကိုယ့်ပြဿနာ ကိုယ်မေ့ပြီး ဘာဆိုတဲ့ အဖြေကို အမျိုးမျိုး တွေးကြည့်ပါတယ်။ ပျားတုပ်က တကယ်ပျောက်တာဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ပြဿနာက ပြီးပြီ။ တော်ပါသေးရဲ့ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဘယာကြော် ဆိုတဲ့ ကောင် တကယ်မခိုးဘူးလို့ လည်း ကျွန်တော်က ထင်ချင်သေးတယ်။

"ကဲ...ကျော်မြင့် မင်းလွယ်အိတ်ထဲမှာ တော့ ဘာမှ မရှိဘူး...မင်း ဒီပိုက်ဆံ ဘယ်ကရတာလဲ"

"အိမ်လာလည်တဲ့ ဦးလေးက မုန့်ဖိုးပေးတာပါ"

"မင်း အဲဒီပိုက်ဆံနဲ့ ဘာဝယ်စားသေးလဲ"

"ဘာမှ မစားဘူး ဆရာမ"

"ဟုတ်ပြီ...အခု သူ့အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံငါးဆယ် တွေ့ထားတယ်... ကဲ..ပျောက်သွားတဲ့ မင်း ပိုက်ဆံငါးဆယ်က ဘာတန်တွေလဲ"

ဆရာမစကားအဆုံး ပျားတုပ် တွန့်သွားပုံက သူ့ကို ဝါးရုံပင်က ပျားတုပ်ခံရတုန်းက အတိုင်းပါပဲ။ တော်တော်နဲ့ ပြန်မပြောနိုင်ဘဲ စဉ်းစားနေတယ်။ ဆရာမ မျက်နှာက ဝင်းခနဲ တစ်ချက်ပြုံးပြီး ကြောက်စရာကောင်း လောက်အောင်ကို ပြန်တည်သွားတယ်။

"ကဲ...ပြောလေ ကျော်မြင့်...ကိုယ်ပျောက်တဲ့ ပိုက်ဆံက ဘာတန်တွေလဲဆိုတာတော့ မင်းသိရမှာ ပေါ့... ကဲ ပြော...ပြောစမ်း"

"ဟို...ဟို... ဆယ်တန်ငါးရွက် ဆရာမ"

"ဆယ်တန်ငါးရွက်... ဟုတ်ပြီ မင်းကို အဲဒီပိုက်ဆံ ဘယ်သူကပေးတာ"

"ကျွန်တော့်အဖေပါ"

"ခုနကပြောတော့ အိမ်လာလည်တဲ့ ဦးလေးဆိုကွ"

"ဟာ..ဟို.. မဟုတ်ဘူး ...ဟုတ်တယ် ဆရာမ၊ ဦးလေးက ပေးတာ...၊ အဖေ့ကို ပေးသွားတာ... အဖေကမှ ကျွန်တော့်ကိုပေးတာ"

"ရပြီ...ရပြီ...ကဲ..."

ဆရာမက ဘယာကြော်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်ပြီးမေးတယ်။

"မင်းအိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေက ဘာတန်တွေလဲ"

"ဆယ်တန်နှစ်ရွက်၊ ငါးကျပ်တန်လေးရွက်၊ ကျပ်တန် ရှစ်ရွက်နဲ့ အကြွေနှစ်ကျပ်ပါ ဆရာမ"

ဇာတ်လမ်းက အဲဒီမှာ တင် ပြီးသွားတယ်။

လွယ်အိတ်တွေလည်း ဆက်မရှာတော့ဘူး။ ဘယာကြော်က သူ့ပိုက်ဆံကို ပြန်ရပြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ချန်ဖို့ ဇာတ်လမ်းလုပ်တဲ့ ပျားတုပ်လည်း ဆရာမကြိမ်လုံးက သူ့ကိုတုပ်သွားတဲ့ အပြင် ဘယာကြော်ရဲ့ ပိုက်ဆံကို မတရားလိုချင်လို့ တမင်လိမ်ပြောတာဆိုတဲ့ နာမည်ဆိုးပါ ပျားတုပ်ထပ်ရသွားတယ်။

နောက်နေ့ ကျောင်းပြန်တက်တော့ လှလှစိုးရော၊ ဖြူဖြူသန်းရော ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာမှ မပြောကြဘူး။ မျက်စောင်းတွေ လှိမ့်ထိုးနေတာပဲ ရှိတယ်။ ဆရာမနဲ့ လည်း မတိုင်ဘူး။ ပေါက်စီက မကျေမနပ်နဲ့ ။ သူ

နေလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။

"ဟေ့ကောင် ပုတ်သင်ညှိုကိစ္စ ဘာမှ မပြောဘူးကွ... စိတ်လည်း မဆိုးဘူး"

"မတွေ့လို့ နေမှာ ပေါ့ကွ"

"မတွေ့ဘဲနဲ့ တော့ မနေဘူးကွ...တွေ့ကိုတွေ့ရ မှာ ... အချိန်စာရင်း နဲ့ စာအုပ်ထည့်ရင် တွေ့မှာ ပဲ... လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲကွာ...လွဲကို မလွဲဘူး"

,

အဖြေရှာမရပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ သွားလည်း မမေးရဲပါဘူး။

* * *

လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်နှစ်လောက်ကမှ သိရတာက အဲဒီတုန်းက လှလှစိုး ပုတ်သင်ညှိုကို စာအုပ်ထုတ်ရင်းတွေ့တော့ သေးတောင်ပါတယ်ဆိုပဲ။ ဖြူဖြူသန်းက တက်သွားတာတဲ့ ။ ဘာဖြစ်လို့ အခုမှ သိရသလဲဆိုတော့ ကံတရားရဲ့ ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်စီနဲ့ ဖြူဖြူသန်းနဲ့ ညားတာကိုး။ လှလှစိုးကတော့ နယ်မှာ ကျောင်းဆရာမ ဖြစ်နေတယ်။ အိမ်ထောင်လည်း ကျပြီတဲ့ ။

"ဟေ့ကောင် စာကလေး...မျိုးရိုးတော့ရှိတယ်ကွ... ငါ့သား အလတ်က ပုတ်သင်ညှိုဖမ်းသိပ်တော်တာ"

လို့ ကျွန်တော့်ကို ပေါက်စီက ကြွားသွားပါတယ်။

ဆက်မေးတော့ ပျားတုပ်က ရှေ့နေလုပ်နေသတဲ့ ။ ဆရာမက စစ်

ဆေး မေးမြန်းပြီးတော့ အဖြေမတတ်တဲ့ ဒီကောင်ဟာ အဲဒီကတည်းက
ရှေ့နေစာအုပ်တွေများ ဖိဖတ်လိုက်သလားမသိဘူး။ ဒီကောင်နဲ့ တွေ့ရင်
ပြန်မေးရဦးမယ်။ ဘယာကြော်ကတော့ စင်္ကာပူမှာ တဲ့ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
ငယ်ရွယ်ရိုးသားစဉ် အချိန်က လွယ်အိတ်ထဲက လွဲခဲ့တာတစ်ခုကို ကျွန်
တော်က အမှတ်တရ မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ရေးတာပါ။

ဘာဖြစ်လို့ လဲဆိုတော့ သူတို့ စာကလေးလို့ ခေါ်တဲ့ ရဲဝင်းက စာရေး
ဆရာ ဖြစ်နေတာကိုး။

* * *

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖတ်စာအုပ်

ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းသားဘဝတုန်းက ကျွန်တော် တို့ ရဲ့ အဆင့်အတန်းဆိုတာ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲရှိတာ။ ကျွန်တော်ဆိုလိုတာက နည်းနည်းတော့ ရှုပ်နေမလား မသိဘူး။ ဥပမာဗျာ...ကျွန်တော့်ရဲ့ အတန်းဟာ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ထည့်ထားတဲ့ စာအုပ်တွေနဲ့ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေတာကို ဆိုလိုတာပါ။ ကျွန်တော် ရှစ်တန်းတုန်းက ရှစ်တန်းစာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်ရတယ်။ ကိုးတန်း ရောက်တော့ ကိုးတန်းစာအုပ်တွေပေါ့။

ဒါကြောင့် ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ အဆင့်အတန်းဟာ ကျွန်တော်တို့ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ပဲ ရှိတယ်လို့ ပြောတာ။

ဒီနှစ်တော့ ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ ၁၀ တန်း စာအုပ်တွေ ထည့်နိုင်တဲ့ ကောင်ပါ။ အထကကျောင်းမှာ တော့ အကောင်ကြီးပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ ထက် ကြီးတဲ့ အတန်း မရှိတော့ဘူး။ ကျောင်းတွေပြန်ဖွင့်လို့ ကျောင်းတက်ရတော့ ကျွန်တော်တို့ မျက်နှာတွေက ခပ်တည်တည် ခပ်မိုက်မိုက် ဖြစ်နေကြတယ်။ ၂ လကျော် ကင်းကွာခဲ့ရတဲ့ ကျောင်းကြီးထဲကို တိတ်တဆိတ်ဝင်ခဲ့ပြီး ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်ကြီးဝင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်နှလုံးသားထဲက ရနံ့ကို ကျွန်တော် အခုထိ မှတ်မိနေဆဲပဲ။

သင်္ကြန်အပြီး နှစ်ဆန်းတစ်ရက်နေ့ အောင်စာရင်းတွေထွက်၊ မိုးရာသီရဲ့ ပထမလမှာ ကျောင်းတွေပြန်တက်ကြရတော့ ၂ လကျော်ကျော်

ကျောင်းသားတွေ မရှိလို့ ဖုန်တွေပေးနေတဲ့ ကျောင်းခုံတွေနဲ့ ကောင်းကင်က မိုးဖွဲဖွဲလေးတွေ ကျနေတဲ့ စာသင်ခန်းအသစ်ရဲ့ ရနံ့ဟာလည်း တော်တော်လွမ်းဖို့ ကောင်းတာပါပဲ။

မနှစ်တုန်းက ၉ တန်း အတန်းဟောင်းကလေးကို ကျွန်တော်နဲ့ ပေါက်စီ သွားကြည့်ကြပြီး ကျွန်တော်တို့ ထိုင်ခဲ့တဲ့ ခုံကလေးမှာ ခဏ ဝင်ထိုင်ကြသေးတယ်။ ကျောင်းထဲမှာ ဆရာ/ဆရာမတွေ မရောက်ကြသေးပါဘူး။ ကျောင်းသားတွေတောင်မှ သုံး၊ လေးယောက်လောက်ပဲ ရောက်သေးတာ။ မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာ တောင်မှ ခါလာကြီး မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်နဲ့ အကြော်ဆိုင်ရယ်၊ ကြာဆံသုပ်ရောင်းတဲ့ ဆိုင်ရယ်ပဲ ရောင်းဖို့ ချဖို့ ပြင်ဆင်ကြတုန်း။ ကျောင်းက တိတ်နေတာပေါ့။ ကောင်းကင်မှာ မိုးသားဖြူတွေနဲ့ မိုးက ဖွဲဖွဲကလေး ရွာနေတယ်။

"ငါတို့ နှစ်ယောက် အတူတူထိုင်မှာ မဟုတ်လား"

ကျွန်တော်မေးတော့ ထုံးစံအတိုင်းပဲ ပေါက်စီက စဉ်းစားတယ်။ ရှစ်တန်းကတည်းက သူနဲ့ ကျွန်တော် တစ်ခုံတည်း ဘေးချင်းကပ်ထိုင်လာခဲ့တာ။ ဒီနှစ်လည်း အတူတူထိုင်မှာ ပဲ။ ဒါပေမယ့် ဒီကောင်က ထုံးစံအတိုင်းပဲ စဉ်းစားတယ်။ သူ စဉ်းစားတာ တော်တော်ကြာသွားတော့ ကျွန်တော် နည်းနည်း ဒေါက်သွားတယ်။

"မထိုင်ရင်လည်း နေကွာ...မင်းကလည်း "

"ထိုင်မှာ ပေါ့ကွ...၊ ငါတို့ နဲ့ အတူ ဘယ်သူ့ကိုပါ ထိုင်ခိုင်းရရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးနေတာ... ကြည့်မရတဲ့ ကောင် လာထိုင်ရင် အလကား ဖြစ်ကုန်လိမ့်မယ်"

ဒါတော့ ဒီကောင်ပြောတာ ဟုတ်တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်က အတန်းထဲမှာ လူတိုင်းနဲ့ တွဲကြတာ မဟုတ်ဘူး ။ နောက်ဆုံး စဉ်း

စားကြရင်း သွားခေါစောနိုင်ရယ်၊ ထွန်းလွင်ရယ်ကို ရွေးလိုက်တယ်။ သွားခေါ စောနိုင် ဆိုတာက မနှစ်တုန်းက ကျွန်တော်တို့ နောက်တန်းမှ ထိုင်တဲ့ ကောင်။ ဒီကောင်က သွားသာခေါတာ သူ့ကိုယ်သူ ရုပ်ချောတယ် လို့ ထင်နေတဲ့ ကောင်၊ ဟားရတယ်။ ပြီးတော့ စာတွေ ဘာတွေလည်း ဒီ လောက်အညံ့ကြီး မဟုတ်ဘူး ။ ထူးထူးခြားခြား တော်တဲ့ ကောင်လည်း မဟုတ်ဘူး ပေါ့။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ ကိုက်တယ်။ စာတွေဘာတွေ သိပ်ကြိုး စားတဲ့ ကောင်ဆို ကျွန်တော်တို့ က သိပ်ကြည့်မရတတ်ဘူး။

ဒီကောင်မျိုးတွေက နေရာတကာ ဆရာကြီး လုပ်ချင်တာကို ကြည့်မ ရတာ။

ထွန်းလွင်ကို ရွေးရတာကတော့ ဒီကောင်က ဘယ်သန်။ သူ့ကို ဘယ် ဘက်အစွန်မှာ ထားလိုက်ရင် ကျွန်တော်တို့ ခုံပေါ်မှာ နေရာပိုရမယ်။ စာ ရေးခုံနေရာ ကျယ်မယ်ပေါ့။ စိတ်ကျေနပ်အောင် လူရွေးပြီးတော့ ကျွန် တော်တို့ တက်ရမယ့် အခန်းကို လာပြီး ထိုင်စရာခုံ ရွေးကြတယ်။ ရှေ့ ဆုံးတန်းရဲ့ လေးတန်းမြောက် ပြတင်းပေါက်နားက ခုံကို ပေါက်စီရော၊ ကျွန်တော်ရော သဘောကျတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းနဲ့ မဝေးလွန်း၊ မနီး လွန်းဖြစ်တာရယ်၊ အတန်းထဲက ကောင်မလေးတွေကို အားလုံးမြင်နိုင် တာရယ်၊ ပြတင်းပေါက် ပါတာရယ်ကြောင့် ဒီနေရာဟာ ဟောဒီအတန်း သစ်မှာ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဘူမိနက်သန် နေရာမှန်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက် တာ။ ရွေးပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ခုံထဲ ဝင်ထိုင်ကြည့်ကြတယ်။ ကျွန် တော်တို့ ဘူမိနက်သန်က ကျွန်တော်တို့ နဲ့ နည်းနည်းစိမ်းနေတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းကို ကြည့်ရတာလည်း တစ်မျိုးပဲ။ မနှစ်က ကျောက်သ င်ပုန်းလို ကြည့်ရတာ သိပ်မညက်ဘူးလို့ ခံစားရတယ်။ ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်မှာ တော့ စာမေးပွဲစစ်ထားတဲ့ ခုံနံပါတ်အစဆုံး၊ ပျက်ကွက် စတဲ့ လူဦးရေစာရင်းတွေ ရှိတယ်။

ခဏကြာတော့ အတန်းထဲကို ကျောင်းသားတွေ ရောက်လာကြ၊ စကားပြောကြ၊ ရယ်ကြမောကြနဲ့ ၂ လလောက် ဝေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်ဆုံကြရတာပါ။ သင်းသင်းမော်ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဆို ခုံနေရာမရ ဖြစ်နေတယ်။ သူထိုင်ချင်တဲ့ နေရာမှာ သူနဲ့ မတည့်တဲ့ လူ ရှိ၊ သူရတဲ့ နေရာဆို သူမကျေနပ်နဲ့ ခဏကြာတော့ ကျောင်းတက်ပြီး ကျွန်တော်တို့ အတန်းပိုင်ဆရာမ ရောက်လာတယ်။ ဆရာမနာမည်က ဒေါ်ဌေးအောင်တဲ့ ။ ဓာတုဗေဒဘာသာရပ် သင်တယ်။ ဆရာမက သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ပြီး တစ်နှစ်လုံး စခန်းသွားရမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကို လေ့လာရင်း ၁၀ တန်းဆိုတာ ဘဝတစ်ဆစ်ချိုးအတွက် အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ အတန်းဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၀ တန်းမှာ ရတဲ့ အမှတ်ဟာ ဘဝကို ပြောင်းလဲပေးမှာ ဖြစ်ကြောင်းတွေကို ပြောပြတယ်။

ဆရာမက အသားညိုညိုနဲ့ ခပ်ဝဝပါ။ စာသင်ရင်၊ စာဖတ်ရင် ပါဝါမျက်မှန် တပ်တတ်တယ်။ ဘာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော် အတန်းပိုင်ဆရာမကို သဘောကျသွားပါတယ်။ ဆရာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဆရာမပဲဖြစ်ဖြစ် အာဝဇ္ဇန်းရှိ၊ အပြောကောင်းမှ ကျွန်တော်က ကြိုက်တယ်။ နောက်တော့ အချိန်စာရင်းပေးပြီး စာအုပ်တွေ မနက်ဖြန်ပေးတော့မှာ မို့ စာအုပ်ဖိုးတွေ ၃ ရက်အတွင်း သွင်းဖို့ ပြောပါတယ်။ ဒီနေ့ ဘယ်ဆရာမမှ စာမသင်ကြဘူး။ မိတ်ဆက်ရင်း ရယ်စရာ စကားတွေ ပြောရင်းနဲ့ ပဲ ပြီးကြတာပါ။ အဲဒီနေ့က ၁၀ တန်း စပေမယ့် ကျွန်တော့်လွယ်အိတ်ထဲမှာ တော့ ၁၀ တန်းစာအုပ် မရှိသေးပါဘူး။ ကျွန်တော့် လွယ်အိတ်ထဲမှာ မနှစ်တုန်းက မြန်မာစာအုပ်နဲ့ ဓာတုဗေဒစာအုပ်ပါးပါး ကလေး ၂ အုပ်ပဲ ပါတာပါ။

၁၀ တန်းရောက်လာတဲ့ အခါ ကျွန်တော်တို့ ရင်ထဲက ရောဂါကိုလည်း ပြောရဦးမယ်။ ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါ တွေအားလုံး လွယ်အိတ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ပုံစံတစ်မျိုးတည်း ရှိစေချင်ကြတာက လွယ်အိတ်ထဲမှာ စာ

အုပ်လေးငါးအုပ်လောက်ပဲထည့်ပြီး ခပ်ပေါ့ပေါ့ ခပ်လွင့်လွင့် လွယ်ချင်ကြတာပါ။ အငယ်တန်းတုန်းကလို ဖတ်စာအုပ်တွေ အပြည့် ထည့်ပြီး ဖောင်းကားနေတဲ့ လွယ်အိတ်ကြီးကို ကုန်းရုန်းလွယ်လာရတာ မျိုးကို မလုပ်ချင်တော့ဘူး။ ဒါက ကလေးအထာ ဖြစ်သွားပြီ။

ကျွန်တော်တို့ နေချင်၊ ဖြစ်ချင်တဲ့ စတိုင်လ်က ကျောင်းစိမ်း မဟုတ် တဲ့ အပြင်က အင်္ကျီနဲ့ ပုဆိုးကို ခြေဖျား ထွေးဝတ်၊ လွယ်အိတ် ခပ်ပါးပါး ကလေးကို အလွင့်လေးလွယ်၊ နဖူးရှေ့က ဖုံးနေတဲ့ ဆံပင်ကို လက်နဲ့ စ ကြွနဲ့ ၂၀ တစ်ခါလောက် ပင့်တင်။ ကျွန်တော်တို့ နေချင်တဲ့ ပုံစံကို အနှောင့်အယှက် ပေးချင်တဲ့ ပြဿနာက ၃ ခု ရှိတယ်။

ပထမတစ်ချက်က လွယ်အိတ်ထဲက ဖတ်စာအုပ် ထူထူကြီးတွေ...။

ကြီးကလည်း ကြီး၊ လေးကလည်း လေးတဲ့ ဖတ်စာအုပ်ကြီးတွေကို ကျွန်တော်တို့ လွယ်အိတ်ထဲကို လုံးဝ မထည့်ချင်ဘူး။ ဒါပေမယ့် ခက်နေ တာက ဆရာ/ဆရာမ တွေကလည်း သူတို့ သင်တဲ့ ဘာသာရပ်အလိုက် ဖတ်စာအုပ် မထည့်ရင် လုံးဝမရဘူး။ စာသင်နေတုန်း သူများ ဖတ်စာ အုပ်ကို ပေါင်းကြည့်နေတဲ့ ကျောင်းသားတစ်ယောက်ကို တွေ့ပြီဆိုတာနဲ့ ခုံပေါ်တက် မတ်တပ်ရပ်ပဲ။ အဲဒီကျောင်းသား အဆော်ခံရရင်ရ၊ အပြစ် ပေးခံရရင်ရ တစ်ခုခုပါပဲ။ ဒီတော့ အပေါ့အလွင့် Fancy ကလေးနေချင် တဲ့ ကျွန်တော်တို့ အတွက် ဖတ်စာအုပ်ကြီးတွေက ပြဿနာ ဖြစ်တော့ တာပဲ။

နောက်တစ်ချက်က ကျောင်းစိမ်းပါ။

ကျွန်တော်တို့ အထက ၃ သင်္ဃန်းကျွန်းမှာ ကျောင်းစိမ်း မဝတ်လို့ လုံးဝ မရဘူး။ ကျောင်းစိမ်း ဝတ်မထားတဲ့ ကျောင်းသားကို ကျောင်းတ က်ပြီး ဘယ်နေရာမှာ ဘယ်အတန်းသင်တဲ့ ဆရာမကတွေ့တွေ့ လှမ်း

ခေါ်ပြီး ဇက်ပိုး အုပ်ချင်အုပ်၊ လက်ထဲကပါတဲ့ ကြိမ်လုံးနဲ့ ဆော်ချင်ရင် ဆော်... ကြိုက်တာလုပ်ပြီး အိမ်ပြန် အင်္ကျီလဲခိုင်းလို့ ရတယ်။ တစ်ခါတလေ သုံးလေးရက်လောက် လွှတ်ပေးထားပြီးမှ အတန်းထဲကို ဒုက္ခကျောင်း အုပ်နဲ့ ဆရာသုံးယောက်လောက် လိုက်ပြီး ကျောင်းစိမ်း စစ်တတ်တယ်။ ကျောင်းစိမ်းဝတ်မထားတဲ့ ကောင်ကတော့ အနည်းဆုံး လေးငါးချက် အတီးခံရတတ်တယ်။ ပထမ ကျောင်းစိမ်း မဝတ်ရင် လုံချည် ငါးမူး၊ အင်္ကျီ ငါးမူးဆိုပြီး ဒဏ်တပ်သေးတယ်။

အဲဒီစည်းကမ်းလည်း ပေါ်လာရော ၃ ရက်အတွင်း တစ်ကျောင်းလုံး ဘယ်သူမှ ကျောင်းစိမ်း မဝတ်ကြတော့ဘူး။ နောက်ဆုံး ပိုက်ဆံတော်တော် ချို့တဲ့ တဲ့ ဘယာကြော်လို ကောင်မျိုးကပါ ဒဏ်ဆောင်ပြီး တခြား အင်္ကျီတွေ ဝတ်လာတယ်။ ဒါနဲ့ ပဲ ငွေကြေးဒဏ်စနစ်ကို ဖြုတ်ပြီး ကြိမ်လုံးစနစ်ကိုပဲ ပြန်ထားရတာ။

"ခက်တာက စာအုပ်တွေကွ"

ထုံးစံအတိုင်း ပေါက်စီက စဉ်းစားပြီးပြောတယ်။

"ပြီးခဲ့တဲ့ အပတ်က အိမ်သာထဲမှာ မီးခိုးတွေ အရမ်းထွက်နေလို့ ဆရာ ဦးခင်မောင်လတ်တို့ သွားဖမ်းတာ ဌေးကိုတို့ ၊ မြင့်ကျော်တို့ မိသွားတာနော်၊ ဒီကောင်တွေ အဆော်လည်း ခံရ၊ မိဘခေါ်ပြီး ခံဝန်လည်း ထိုးရတာတဲ့ "

ဘယ်သန်က စိုးရိမ်တကြီး သတိပေးသည် ။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ စီးကရက်က သိပ်အရေးမကြီးပါဘူး။ ကျောင်းမတက်ခင် ကောင်မလေးတွေလာတုန်း နှုတ်ခမ်းပေါ် ခဲလို့ ရရင်တော်ပြီ။ ဖတ်စာအုပ်က သာ အရေးကြီးတာ။ တစ်နေ့ကို ခြောက်ဘာသာလောက် အချိန်စာရင်း ပါနေတော့ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်စာအုပ် ခြောက်အုပ်လောက်ကို နေ့စဉ်သ

ယ်နေရတာကိုး။ ဒီလွယ်အိတ် အလေးကြီးကို ကျွန်တော်တို့ နေ့စဉ်ထမ်း
နေရတာ ကောင်မလေးတွေရှေ့မှာ စတိုင်လ် သိပ်ပျက်တာပဲ။
ရှက်လည်း ရှက်မိတယ်။

"ဖတ်စာအုပ်အတွက် ငါ စဉ်းစားထားတာ တစ်ခုရှိတယ်...မင်းတို့
သဘောတူရင် လုပ်မယ်ကွာ"

"ဘာလဲ... တစ်ယောက်ကို နှစ်အုပ်စီ ညှိထည့် ဖို့ လား...မလွယ်ဘူး
နော်"

"ဟုတ်ပါတယ်... ဘယ်ဆရာမကမှ ဒါကို ခွင့်မပြုဘူး... ကျောင်း
သားတစ်ယောက်ကို ဖတ်စာအုပ် တစ်အုပ် ရှိနေရမယ် ဒါပဲ"

"အဲဒါ ငါ သိပါတယ်...ငါ လုပ်ချင်တာက ဒီလိုကွ...ငါတို့ အိမ် မှာ ရှိ
တဲ့ ဖတ်စာအုပ်တွေအားလုံးကို ယူခဲ့မယ်ကွာ"

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒီကောင်တွေအားလုံး မျက်လုံးပြူးသွားတ
ယ်။ ကျွန်တော်က ဆရာကြီးလေသံနဲ့ ဆက်မပြောသေးဘဲ ခဏရပ်ပြီး
ပြီးကြည့် နေလိုက်တယ်။ ဘယ်ကောင် အလန့်တကြား ကန့်ကွက်မလဲ
လို့ ပေါ့။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်မှ ကျွန်တော့်အကွက်ထဲကို မဝင်ဘူး။
သူတို့ ထက်စာရင် ကျွန်တော်က ပိုအကောင်သေးသလောက်
ပိုဉာဏ်များ တယ်ဆိုတာ သိနေလို့ ပါ။

"ဆက်ပြော စာကလေး"

"ဒီလိုကွာ ပေါက်စီရာ...တို့ ဖတ်စာအုပ်တွေ အကုန်ယူပြီးတော့
ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦးသိန်းအောင်အိမ်မှာ သွားထားကြမယ်...ကျောင်း
တက်ကားနီးမှ အချိန်ဇယားအတိုင်း သွားယူကြမယ်...ပြီးရင် ကျောင်းဆ
င်းတော့ ပြန်ထားခဲ့မှာ ပေါ့ကွ"

ကျွန်တော့်စကားဆုံးတော့ အားလုံးငြိမ်သွားတယ်။ ကျွန်တော်က ခူး နှန့်ပြီး ဒီကောင်တွေကို ပြုံးကြည့်နေလိုက်တယ်။ ကျောင်းစောင့်ကြီး ဦး သိန်းအောင်ဆိုတာ ကျောင်းထဲမှာ ပဲ သစ်သားအိမ်ကလေးနဲ့ နေတာပါ။ သူ့မိန်းမက သန့်ရှင်းရေးဝန်ထမ်း၊ မုန့်ဈေးတန်းထဲမှာ ရာသီပေါ် ကုန်က လေးတွေ ဘာတွေ ရောင်းတယ်။ ကြံတို့ ၊ ဖရဲသီးတို့ ၊ မာလကာသီးတို့ ပါ။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း ရှာလပတ် ရည်တွေ ဘာတွေ ရောင်းတတ် တယ်။ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိပါတယ်။

"ဦးသိန်းအောင်က လက်ခံပါ့မလား"

"ဘယ်သန်ရာ...ငါတို့ က သူ့အိမ်သွားပြီး ဆေးလိပ် ခိုးသောက်တာမှ မဟုတ်တာပဲ.. ကျောင်းစာအုပ်ထားတာပဲ၊ ဘာလို့ မရရမှာ လဲ...ငါ ပြော မယ်ကွာ"

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့် မဟာအကြံတော်အတွက် ဦးသိန်းအောင်နဲ့ ညှိကြတယ်။

"မဖြစ်ဘူးထင်တယ်ကွ...ဆရာကြီး သိရင် မကောင်းဘူး"

"မဟုတ်တာ လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ ဦးသိန်းအောင်ရာ... ခင်ဗျား ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း မခေါက်ခင် ကျွန်တော်တို့ လာယူမယ်... ကျောင်းဆင်းတော့ လာပြန် ထားမယ်... ဒါပဲဥစ္စာ"

ဦးသိန်းအောင်က ဆေးပေါ့လိပ်အတိုကို မဲဖွာကာ သေသေချာချာ စ ခြ်းစားပါတယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကို မကြည့်ဘဲ မဖြစ်ပါဘူးကွာ... ဟု သူ့ကိုယ်သူ ပြောသလို ပြောသည် ။ ဒီလိုလွယ်လွယ်နှင့် အကူအညီမ ပေးလျှင် ဘာလုပ်ရမလဲ ဆိုတာပါ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားပြီးသား။

"ဦးသိန်းအောင်... ကျောင်းသားတွေကို ဆေးလိပ် ခိုးရောင်းတယ်ဆို

တာ ကျွန်တော်တို့ လည်း သိနေတာပဲ... ဒီကိစ္စက အဲဒီလောက် အန္တရာယ် မများ ဘူး... ထားပါလေ...စာအုပ်သိမ်းပေးခ တစ်လငါးကျပ်ယူဗျာ"

ဦးသိန်းအောင် နည်းနည်းတော့ ဖြဲသွားတယ်။ လူဆိုတာ ဒီလိုပါပဲ။ ခြောက်တာနဲ့ ချောတာကို မခံနိုင်ကြတာ အမှန်ပဲလေ။

"ငါးကျပ်တော့ နည်းတယ်ကွာ"

"တစ်ဆယ်ဗျာ"

* * *

နောက်နေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်စလုံး လွယ်အိတ်အလွင့် ပေါ့ပေါ့ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြသည် ။ လွယ်အိတ်ကိစ္စပြီးတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်စုံ တစ်စုံစီပါ ထားကြ၏။ အိမ်က ဝတ်ချင်တဲ့ အင်္ကျီဝတ်ကာ ထွက်သည် ။ မနက်ခင်း ကျောင်းထိပ်မှာ Style ထုတ်ကြ၏။ ၃ ရက် တစ်ခါ ကျောင်းစိမ်းလျှော်ဖို့ ၊ စာအုပ်ထားခ အားလုံး နှစ်ဆယ် ပေးရသည် ။ တစ်နေ့ တစ်ယောက် တစ်မတ်စု... တစ်နေ့ တစ်ကျပ်ရ၊ ရက် ၂၀ ပြည့်ရင် ဦးသိန်းအောင်ကိုပေး၊ တော်တော်လေး ပြေလည်နေလေသည် ။

"ဟေ့ကောင်...ငါတို့ ကျောင်းစိမ်းမဝတ်တာနဲ့ ၊ စာအုပ်တွေ မပါတာကို ပျားတုပ်က သိပ်မကျေနပ်ဘူးကွ... စုံစမ်းနေတယ်တဲ့ "

"ဒီကောင် ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲ...ကျောင်းထဲနဲ့ အတန်းထဲမှာ တို့ က စည်းကမ်းညီနေတာပဲ"

ပျားတုပ်ဆိုတဲ့ ကောင်နဲ့ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုက ဘာမှ မဟုတ်လည်း ရန်သူလို ဖြစ်နေတာပဲ။ ဒီကောင်ကိုတော့ ကျွန်တော်တို့ အမြဲတမ်း သတိထားရတယ်။ ဒီကောင်ကလည်း တစ်ခါတလေ ခေါ်ခေါ်ပြောပြောနေပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ ကိုဆို မျက်ခြည်ပြတ်တော့ မခံတတ်ဘူး။ တစ်နေ့တော့ ပျားတုပ် ကျွန်တော်တို့ ဆီ ရောက် လာပြီး စကားပြောတယ်။

"စာကလေး...မင်းတို့ စာအုပ်နဲ့ အင်္ကျီတွေကို ဦးသိန်းအောင် အိမ်ထဲမှာ ထားတာဆို"

"ဟုတ်တယ်...ဘာဖြစ်လဲ"

ပေါက်စီက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဖြေတယ်။ ပျားတုပ် က ပျာပျာသလဲ တားပါတယ်။

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူးကွာ...ငါလည်း ဒီစာအုပ်တွေ ထမ်းရတာ မထမ်းချင်တော့ဘူးကွ...အဲဒါ မင်းတို့လိုပဲ ထားရင် ကောင်းမလားလို့ ပါ"

"ဒါ ငါတို့ နဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ...ဦးသိန်းအောင်ကို သွားပြောပေါ့ကွ"

ပေါက်စီရဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ် စကားကြောင့် ပျားတုပ် အီးအဲနဲ့ ထွက်သွားတယ်။ နောက်နေ့ကျတော့ ဦးသိန်းအောင်ကို ပြောထားရတယ်။ ဒီကောင်က ပြဿနာ ရှုပ်တတ်တာ၊ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ သိပ်မတည့်တာတွေပါ။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း တစ်လကို ၂၀ ရနေတဲ့ သူ့ဝင်ငွေကို အထိခိုက် မခံချင်တော့ပါဘူး။ ပျားတုပ်ကို ထားခွင့်ပေးလို့ နောက်ကလူတွေပါ လိုက် လာပြီး တရုန်းရုန်းဖြစ်ရင် တာရှည်မခံဘူးဆိုတာ သူရိပ်မိပါတယ်။

ကျောင်းရှေ့မှာ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စု လေးယောက် ရဲ့ စတိုင်လ်က တခြား ကျောင်းသားတွေထက် ထူးခြားနေခဲ့တယ်။ တစ်ခါတော့

အတန်းပိုင်ဆရာမက ကျောင်းအလာ ကျွန်တော်တို့ အုပ်စုနဲ့ တွေ့တော့..

.

"နင်တို့ လေးယောက် ကျောင်းစိမ်း မဝတ်ဘူးလား"

လို့ မေးတယ်။ ကျွန်တော်တို့ က...

"ဝတ်ပါတယ် ဆရာမ အတန်းထဲကျရင် ကြည့်ပါ"

လို့ ဖြေလိုက်တယ်။

အတန်းထဲကျတော့ ကျောင်းစိမ်းဝတ်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ကို တွေ့တော့ ဆရာမက ဘာမှ မပြောပါဘူး။ မေးတာတွေ ဘာတွေလည်း မရှိဘူး။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ကတော့ လူလည်ကျထားတဲ့ အရသာကို အပြည့်အဝ ခံစားနေရတာပေါ့လေ။

အဲဒီအချိန်မှာ ဘယ်သန်က မြင့်မြင့်ရီလေးကို လိုက်နေတာ အဖြေမရသေးပေမယ့် ပြေလည်မယ့် သဘောတော့ပြနေပြီ။ ကျွန်တော်တို့ အတန်းထဲမှာ မြင့်မြင့်ရီ နှစ်ယောက် ရှိတယ်။ ဘယ်သန့်ကောင်မလေးကို နည်းနည်း သေးလို့ မြင့်မြင့်ရီလေးလို့ ဆရာမက ခွဲပေးထားတာ။ မြင့်မြင့်ရီလေးနဲ့ အဆင်ပြေမလို ဖြစ်လာတာဟာ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းစိမ်းခဏမဝတ်ဘဲ ရှိုးပြကောင်းလို့ လို့ အားလုံးက ကျိန်းသေယူဆပြီး ဂုဏ်ယူနေကြတယ်။

စာပြန်တော့ မြင့်မြင့်ရီလေးက ကျောင်းစိမ်းကိစ္စကို မေးထားတယ်။ ကျောင်းရှေ့မှာ မဝတ်ဘဲ အတန်းထဲမှာ ကျတော့ ဘယ်က ရောက်လာတာလဲပေါ့။

ဒီကိစ္စကို ကျွန်တော်ကပဲ ဂုဏ်ယူစွာ ရှင်းပြလိုက်လို့ မြင့်မြင့်ရီလေးက တအံ့တဩနဲ့ သူစိုးရိမ်တာတွေ ပျောက်သွားတယ်။ ပျားတုပ်ကတော့

လွယ်အိတ်ကြီး တကုန်းကုန်းနဲ့ ကျောင်းကိုရုန်းပြီး လာရတာပေါ့။ တစ်ခါတလေလည်း ကျွန်တော်တို့ က ဒီကောင်ကို ခပ်ပါးပါး စကြတယ်။ ဟေ့ကောင်... ကူလွယ်ပေးရဦးမလား၊ ဘာညာပေါ့။

ဒီကောင် ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး။ ဒီလိုစတိုင်း ဒီကောင်စိတ်ထဲမှာ ဒေါက်နဲတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။

ပထမအစမ်းနားနီးတဲ့ တစ်ရက်မှာ ဆရာမက တစ်တန်းလုံးကို သတိပေးစကားတစ်ခု ပြောတယ်။ တနင်္လာနေ့မှာ မြို့နယ်ပညာရေးမှူးနဲ့ ပညာရေးဝန်ကြီး ကျောင်းတွေကို လိုက်စစ်မယ်။ အဖြူနဲ့ အစိမ်းတွေ ဝတ်ခဲ့ကြဖို့ ပါ။ ကျွန်တော်တို့ လေးယောက်ကတော့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ပြုံးကြည့်ကြရင်းနဲ့ ဒါလေး များ ပေါ့ကွာ...ပေါ့လေ။

အဲဒီနေ့က ကျောင်းဆင်းတော့ စာအုပ်သွားထား၊ အင်္ကျီတွေ ချွတ်ကြရင်း ဦးသိန်းအောင်ကို မှာ ရတယ်။ တနင်္လာနေ့ ကျောင်းစစ်တွေ လာမယ်၊ အင်္ကျီ လျှော်ထားပေးပေါ့လေ။ ကျွန်တော်တို့ ပြန်အထွက်မှာ ပျားတုပ်ကို တွေ့တယ်။ ဒီကောင်လည်း စာအုပ်တွေ လာထားတာ။ ဦးသိန်းအောင်လည်း သူလုပ်တာ မိသွားလို့ မျက်နှာ မထားတတ်အောင် ဖြစ်နေတယ်။

"ငါ့ကြောင့် ဘာပြဿနာမှ မတက်စေရပါဘူးကွာ... ငါက ဦးသိန်းအောင်ကို သေသေချာချာ ကတိပေးပြီး မနေ့ကမှ စထားတာပါ"

ပျားတုပ်က အဖြူနဲ့ အစိမ်းအင်္ကျီတွေကို ချွတ်ရင်း ပြောတယ်။ ဖတ်စာအုပ်တွေ ထမ်းရတာ ကျောင်းသားချင်း ကိုယ်ချင်းစာတာရယ်၊ ဦးသိန်းအောင် အပိုဝင်ငွေကို မထိခိုက်စေချင်တာရယ်ကြောင့် ကျွန်တော်တို့ လည်း ဘာမှ မပြောတော့ပါဘူး။ ပျားတုပ်ကိုပဲ...

"နောက်ကောင်တွေ နည်းမပြန့် တော့နော်... လူသိပ်များ ရင်

ဦးသိန်းအောင် ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်"

"အေးပါကွ... ငါတစ်ယောက်တည်းပါ စိတ်ချ"

တနင်္လာနေ့ကျတော့ ကျောင်းရှေ့မှာ ထုံးစံအတိုင်း ကျွန်တော်တို့ စကားပြောရင်း ကောင်မလေးတွေကို Style ထုတ်ပြနေကြတယ်။ ပျားတုပ်ပါ ကျွန်တော်တို့ နဲ့ အတူ လာနေတယ်။ မြင့်မြင့်ရီက ကျွန်တော်တို့ ကို တွေ့တော့တောင် စိတ်ပူလို့ လာမှာ သွားသေးတယ်။ ဘယ်သန့်က...

"စိတ်ချပါ ရီလေးရ...အတန်းထဲကျမှ အဖြူနဲ့ အစိမ်းပေါ့"

လို့ Style နဲ့ ပြန်ဖြေနေတယ်။ ၇ နာရီထိုးခါနီး ငါးမိနစ်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထဲဝင် ဦးသိန်းအောင် အိမ်ကို လာခဲ့ကြတယ်။ ဦးသိန်းအောင်ကတော့မရှိဘူး။ ထုံးစံအတိုင်းဈေးရောင်း၊ ခေါင်းလောင်းထိုးပေါ့။ သူ့အိမ်တံခါးက အမြဲတမ်းစေ့ထားတာပါ။

တံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဝင်လိုက်တော့ မီးပူတိုက်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ အင်္ကျီတွေလည်း မရှိ၊ စားပွဲခုံကလေးပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဖတ်စာအုပ်တွေ လည်း မတွေ့ရတော့ ကျွန်တော်တို့ တော်တော်ပျာသွားတယ်။ အိမ်ခန်းထဲမှာ ရှာတော့လည်း မတွေ့ဘူး။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်းက ထိုးပြီ။

ကျွန်တော်တို့ က ကမန်းကတန်း ဦးသိန်းအောင်ကို ရှာမေးတော့ သူ့အိမ် ညကသူခိုးခိုးခံလိုက်ရလို့ တဲ့ ...။ အင်္ကျီတွေရော၊ စာအုပ်တွေရော၊ ဒန်အိုးတွေရော ပါသွားတာတဲ့ ။ သွားပြီ...။ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး ပျာသွားတယ်။ ဒီနေ့ ကျောင်းစစ်တွေ ရှိတယ်။ ဘာလုပ်ကြရမလဲ။ ဦးသိန်းအောင်ကလည်း မျက်နှာငယ်ကလေးနဲ့ တောင်းပန်ပါ တယ်။

"ဟာ...မဖြစ်ဘူးဗျ...ဒီနေ့ ကျောင်းစစ်တွေ လာမှာ ...ကျွန်တော် တို့

ဒီအင်္ကျီတွေနဲ့ မရဘူး...မတက်ဘဲ ပြန်မှ ဖြစ်မယ်...တံခါးဖွင့်ပေးပါ"

"ဟာ...ခုမှ မရတော့ဘူးလေကွာ...ငါ မင်းတို့ ကို စောစော ပြောပြမလို့ ...မင်းတို့ ကမှ မလာတာ... ခုမှ ဖွင့်လို့ မရတော့ဘူး... ဆရာကြီးက သော့သိမ်းသွားပြီ"

ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ သိပါတယ်။ ဦးသိန်းအောင်က မနက်ကို ဆရာကြီးဆီမှာ သော့သွားယူပြီး ဖွင့်ပေးရ တယ်။ ပြီးရင် ဆရာကြီးကို သော့ပြန်အပ်၊ ၇ နာရီထိုးတာနဲ့ ကျောင်းဝင်းတံခါးကိုသော့ခတ်၊ ၁၂ နာရီထိုးမှ သော့ သွားယူပြီး ဖွင့်ပေးရတာ။ ကျွန်တော်တို့ ကျောင်းထဲက ပြန်ထွက်လို့ မရတော့ဘူး။ ကျောင်းဝန်းထဲမှာ လည်း အပေါက်ဆိုလို့ တစ်ပေါက်မှ မရှိဘူး။

အားလုံး အုတ်တံတိုင်း ခတ်ထားတာ။

"အဲဒါ...ခင်ဗျားအပြစ်ပဲဗျ...ခင်ဗျားကို ပိုက်ဆံပေးပြီး အပ်တာ.. ဒီလိုဖြစ်တာ ခင်ဗျားမှာ တာဝန်ရှိတာပဲ...တစ်ခုခု လုပ်ပေးဗျာ"

ပေါက်စီက တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေပြီ။ ဦးသိန်းအောင်လည်း ဘာမှ မပြောဘဲ ဟိုလိုဒီလိုနဲ့ ထွက်သွားပြီး ဆရာကြီးရုံးခန်းထဲ ဝင်နေတယ်။ ကျွန်တော်တို့ လိုက်လို့ မရအောင်ပါ။ ကျောင်းသားတွေ အတန်းထဲဝင်ကုန်ပြီ။ ကျွန်တော်တို့ ငါးယောက် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘူး။

"အိမ်သာထဲ ဝင်ပုန်းမယ်ကွာ"

"တစ်နေ့လုံး အိမ်သာထဲမှာ နေလို့ ရမလားကွ"

"ငါကတော့ အတန်းထဲ မဝင်တော့ဘူး...မရ ရအောင်ထွက်မယ်"

ပေါက်စီကတော့ တစ်ရှူးထိုးပဲ။ ပျားတုပ်ကလည်း အဲဒီအကြံကို လက်ခံတယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ မလုပ်ရဲဘူး။ ပေါက်စီနဲ့ ပျားတုပ် အချိန်

မရှိဘူးဆိုပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

"ဒီလိုလုပ်ကွာ... ဒီနေ့ အတန်းထဲတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှ ဝင်လို့ မရဘူး...ငါတို့ ဦးသိန်းအောင် အိမ်ထဲမှာ ပဲ ပုန်းကြမယ်...ကျောင်းဆင်းကျမှ ရောပြန်မယ်"

နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်အကြံအတိုင်း ဦးသိန်းအောင် အိမ်ဘက် ထွက်လာ...အိမ်ထဲ ဝင်ထိုင်နေရတယ်။ နံစော် စုတ်ပြတ်နေတဲ့ သူ့အိပ်ခန်းထဲမှာ ၃ ယောက်လဲ့ရင်း တိတ်ဆိတ်နေတဲ့ ကျောင်းကြီးထဲမှာ ရင်တခုန်ခုန်နဲ့ စောင့်နေရတယ်။

ပထမအချိန်ကုန်တဲ့ ခေါင်းလောင်းထိုးအပြီးမှာ ပဲ ဆရာ ဦးခင်မောင်လတ်နဲ့ ဆရာဦးရန်နိုင်တို့ ရောက် လာပြီး...

"ဟေ့ကောင်တွေ...ထွက်ခဲ့ကြစမ်း"

ဆိုတဲ့ အသံကို ကြားရတော့တာပဲ။

ရုံးခန်းထဲရောက်တော့ ပျားတုပ်နဲ့ ပေါက်စီကို မျက်နှာ ဆီးရွက်လောက်ကလေးတွေနဲ့ တွေ့ရတယ်။ ဦးသိန်းအောင်လည်း ဆရာကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့လို့ ၊ ဒီကောင်တွေ အုတ်တံတိုင်းကျော်ပြီး Church ထဲအဝင်မှာ Church က တာဝန်ရှိတဲ့ လူတွေက ဖမ်းပြီး လာပို့သွားတာကိုး။

စစ်ရင်းဆေးရင်း ဦးသိန်းအောင်လည်း ပေါ်၊ ကျွန်တော်တို့ လည်း မိပေါ့။ ဦးသိန်းအောင်က ကျွန်တော်တို့ အင်္ကျီတွေ၊ စာအုပ်တွေ ထားတာထက်၊ ကျောင်းစောင့်လုပ်ပြီး အိမ်ကို သူခိုးဝင်ခံရတဲ့ အပြစ်က ပိုကြီးနေတယ်။ ဦးသိန်းအောင်က ကျောင်းကို မစောင့်ဘဲ ညဘက် ရပ်ကွက်ထဲ အသုဘမှာ လင်မယားနှစ်ယောက်စလုံး ဖဲသွားရိုက်နေတာကိုး။

ကျောင်းစစ်တွေရောက်လာတော့ ဆရာကြီးက ကျွန်တော်တို့ ကို စ

တိုခန်းထဲမှာ ရှိတဲ့ စာရွက်စာတမ်းတွေ၊ ပစ္စည်းတွေ သိမ်းခိုင်း စီခိုင်း ထားတယ်။ ကျောင်းစစ်တွေ ပြန်တော့မှ ကျွန်တော်တို့ ကို ငါးချက်စီရိုက်၊ နောက်နေ့ မိဘခေါ်ပြီး ဦးသိန်းအောင်ကိုတော့ အလုပ်မပြုတ်ရုံတမည် ပြင်းထန်စွာ သတိပေးလိုက်တယ်။

နောက်နေ့မနက်ကျတော့ ကျွန်တော်တို့ သတင်းက တော်တော်ကို ကြီးသွားလို့ ဟိုကမ်း၊ ဒီကမ်းနဲ့ ။ အိမ်ကလည်း ဆူလိုက်တာမပြောနဲ့တော့။ ဖတ်စာအုပ်တွေ ပြန်ဝယ်ပေးရတာ မဟုတ်လား။ ဘယ်သန်ဆို အဆော်တောင် ထပ်ခံရတယ်ဆိုပဲ။

နောက်နေ့တွေမှာ ကျွန်တော်တို့ လွယ်အိတ် ပေါ့ပေါ့ အလွင့်ကလေးနဲ့ စတိုင်လ်မထုတ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဖတ်စာအုပ်တွေအစုံနဲ့ လွယ်အိတ်ကို ကုန်းထမ်းနေရတာပဲ။ ဆရာတွေကလည်း အတန်းထဲကိုရောက်တာနဲ့ နာမည်ကြီး ကျွန်တော်တို့ ကို ဖတ်စာအုပ်ပါလား အရင်တန်းမေးကြတယ်။ လွယ်အိတ်ထဲက ဖတ်စာအုပ်အသစ်တွေကို ထုတ်ရတိုင်း၊ ကျောင်းစာအုပ်တွေကိုပါ ခိုးသွားတဲ့ သူခိုးကို ကျွန်တော်တို့ ကျိန်ဆဲဖို့ ပဲ တတ်နိုင်ပါတော့တယ်။

* * *